

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottokról közölt információk tallózása

MÉDIA HÍREK

Kiszúrnak azzal, aki buszon utazik - új szabályok jönnek szombattól

Ha baleset történik, késik a busz, kimarad egy járat, illetve ha mozgáskorlátozott akar autóbuszon utazni, akkor ezek kezelésére uniós szabályok vonatkoznak, de szombattól - a kormány döntése miatt - az előírásokat a belföldi járatokon nem kell alkalmazni.

A legutóbbi Magyar Közlönyben megjelent rendelet a menetrend szerinti, belföldi autóbuszjáratokra ad felmentést az uniós szabályok alól. Így például ha a jegyértékesítést a busztársaság kiszervezi, az uniós szabályok szerint felel az alvállalkozójáért, a kormány most kizárta a felelősségét.

Több mint száz használt buszt lízingelne a Volán

Ha balesetet szenved a busz, a fuvarozónak ésszerű és arányos segítséget kell nyújtania az utasok részére, a balesetet követő azonnal felmerülő szükségleteik tekintetében. Ez a segítségnyújtás - szükség esetén - kiterjed az elhelyezésükre, az élelemre, a ruházatra, a szállításra és az elsősegély megkönnyítésére. Nos, ezt az uniós szabályt sem kell alkalmazni belföldön, mint ahogyan nem érvényes a legalább két éjszakára, személyenként (és éjszakánként) 80 eurós szállásköltség sem.

Ha lerobban a busz, akkor a fuvarozónak biztosítania kell vagy azt, hogy attól a ponttól, ahol a jármű működésképtelenné vált, egy másik járművel folytatja a járatot, vagy azt, hogy a

működésképtelen járműtől egy megfelelő várakozási helyre vagy olyan autóbusszállomásra szállítja az utasokat, ahonnan folytatni lehet az utazást.

Az EU-országok dönthetnek úgy, hogy mentességet biztosítsanak a vállalkozásoknak. Azonban e [követelmények](#) alól csakis belföldön közlekedő, illetve olyan járatok esetében adhatnak felmentést amelyek útvonalának nagy része az EU területén kívül esik, és amelyek menetrend szerinti megállóhellyel rendelkeznek az EU-n kívül.

A menetrend szerinti járat törlése vagy késedelmes indulása esetén a fuvarozónak a lehető leghamarabb, de legkésőbb az indulás tervezett időpontját követően 30 percen belül tájékoztatnia kell az autóbusszállomásról induló utasokat a helyzetről és - amint ez az információ rendelkezésre áll - a várható indulási időről. Amennyiben az utasok járatkimaradás vagy késés miatt lemaradnak egy csatlakozó menetrend szerinti járatról, a fuvarozó minden ésszerűen elvárható erőfeszítést meg kell hogy tegyen annak érdekében, hogy az érintett utasokat a más választható csatlakozási lehetőségekről tájékoztassa. Ez az uniós szabály is kimarad a belföldi járatok üzemeltetőinek a kötelezettségei közül.

Az uniós rendelet egy nagy szabály-blokkot szentel a mozgáskorlátozott személyek busszal történő utazásának a megkönnyítésére. Ezeket a szabályokat sem kell alkalmazniuk a belföldi buszos cégeknek.

forrás:

http://www.napi.hu/magyar_gazdasag/kegyetlenul_kiszurnak_azzal_aki_buszon_utazik_uj_szabalyok_jonnek_s_zombattol.631769.html

Ombudsman: tarthatatlan állapotok az otthonban

Az ombudsmani vizsgálat zsúfoltságot, balesetveszélyt, kényszermegoldásokat tapasztalt egy szociális intézményben.

Az Alapvető Jogok Biztosának Hivatala hétfőn az MTI-nek küldött közleményében azt írta: Székely László ombudsman egy panaszbeadvány vizsgálatakor több visszásságot tárt fel egy nyugat-magyarországi kistelepülésen működő szociális intézmény működésében és az ott élő fogyatékos emberek jogaival kapcsolatosan. Az ombudsmani vizsgálat összegzésében egyebek mellett zsúfoltságról, balesetveszélyről és kényszermegoldásokról számolnak be.

A meg nem nevezett intézményben nincsenek meg a szükséges tárgyi feltételek. Több ellátottnak nincs biztosítva a személyenkénti hat négyzetméter terület, több szobában pedig a maximálisan megengedhető négy helyett hét, sőt volt, hogy nyolc embert helyeztek el. Az akadálymentesség részben megoldott, emellett azonban balesetveszélyes építészeti megoldások is vannak az épületben - írták.

A jelentés arra is kitér, hogy a tárgyi feltételek hiányából eredő túlzásfóltóság miatt nagyobb a valószínűsége az ellátottak közötti konfliktusok kialakulásának.

Székely László arra is emlékeztet, több bentlakásos intézményben is jelezték, hogy a személyi feltételekre meghatározott minimum létszámok nem elegendők az ellátottak emberi méltóságát tiszteletben tartó, szakmailag is megfelelő ellátáshoz.

A nagy létszámú bentlakásos intézmények hiányos tárgyi és személyi feltételei súlyos következményeket hordoznak, az ápolásban-gondozásban ugyanis egyre több korlátozó kényszermegoldás alkalmazására szorítják az intézmény munkatársait - áll az összegzésben.

Aggályosnak találták továbbá, hogy a személyi és tárgyi feltételek tartós hiánya miatt egyes bentlakásos intézmények többször meghosszabbított, ideiglenes hatályú bejegyzés alapján működnek. Tavaly az év közepén 188 intézmény szerepelt a nyilvántartásban ilyen bejegyzéssel - írták.

Az alapjogi biztos szerint a vizsgálat is arra figyelmeztet, hogy sérül az érintettek emberi méltósághoz való joga, az egyenlő bánásmód követelménye, a körülmények miatt nem teljesülnek a fogyatékossgal élők kiemelt védelmének állami feladatai, valamint a fogyatékossgal élők jogairól szóló ENSZ-egyezményben rögzített nemzetközi kötelezettségek sem.

Székely László részletes ajánlásaival az emberi erőforrásokért felelős miniszterhez, az intézményfenntartó Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság főigazgatójához, valamint az intézmény vezetőjéhez fordult.

forrás: http://weborvos.hu/egeszsegpolitika/ombudsman_tarthatatlan_allapotok_az_otthonban/237716/

Még több fény a világosságban, egy szebb világért

Őszintén bevallom, irtózom az értelmi fogyatékos jelzőtől. Pejoratív kifejezés, amely erősíti a sztereotípiákat. Azonban hivatalos bemutatkozásukban saját magukat nevezik így az Egyesült Államokból a [2017-es ausztriai téli speciális olimpiára](#) érkező SO Cheer tagjai, amely egy önkéntesek által alapított cheerleaderközösség a tengerentúlon.

Sohasem gondoltam volna, hogy valaha olyan cheerleaderscsoportot fogok látni, amelyben értelmi fogyatékos és ép tizenéves lányok együtt szurkolnak a pálya szélén. Vasárnap azonban pont eme szívszorító pillanatoknak voltam szemtanúja Grazban, miközben a magyar padlólóhokisok Costa Ricával játszottak a speciális téli olimpián.

„Maga az ötlet az Athénban rendezett nyári speciális olimpián született meg 2011-ben. Négy évvel később, 2015-ben Los Angeles rendezhette a játékokat, és valami tipikus amerikai dologgal szerettük volna reprezentálni tradicionális szokásainkat. Végül 17 csapat 225 fiattal vett részt az eseményen. Ez volt az első olyan speciális olimpia, amelyen cheerleaderek szurkolhattak a csapatoknak” – mondta óriási lelkesedéssel Darian Packard ötletgazda, a SO Cheer együttes elnöke.

Ausztriába kilencfős cheerleaderscsoport utazott el az Egyesült Államokból. Minden tagja speciális bánásmódban részesül, Down-szindrómás is van köztük. Az ausztriai eseményen négy sportágban buzdítják a csapatokat, és a március 25-i záróünnepségen is megcsillogtathatják tudásukat. Költségeiket saját maguk fedezik, egyetlen szervezet sem támogatja őket, mindezek ellenére fontosnak tartják, hogy kiálljanak egy nemes ügy mellett. Grazban a helyi cheerleaderbandával, a Giants Cheerleadersszel közösen buzdítják a csapatokat. Kilenc hónappal ezelőtt kezdték meg a felkészülést az eseményre, s az egységes koreográfia érdekében az amerikai csapat videókat küldött az osztrákoknak, így győzték le a több mint hétezer kilométeres távolságot.

A pillanat, amikor a „Ria, Ria, Hungária!” rigmussal buzdították padlókicsapatunkat, felemelő érzés volt. Nemcsak sportolóinknak, hanem az egész arénának. A pálya mellett álló magyar edzők és az éppen ülő cserejátékosok is nagy tapsal köszönték meg a szurkolást. A SO Cheer tagjai legfőbb küldetésüknek tekintik, hogy inspirálják embertársaikat. Olyan világban szeretnének élni, amelyben a lehetőségeknek nem szab határt az értelmi fogyatékosok. A sport pedig ismét megfelelő platformot biztosított nekik arra, hogy rávilágítsanak, bár különbözünk, mindannyian emberek vagyunk.

A speciális olimpiai mozgalom története 1968-ig nyúlik vissza, ebben az évben alapította meg az anyaszervezetet az Egyesült Államok 35. elnöke, John Fitzgerald Kennedy húga, Eunice Kennedy Shriver.

A sportesemény az értelmi fogyatékosokkal élők és a halmozottan sérült emberek világsjátéka.

videó: <https://streamable.com/69mq0>

forrás: http://www.nemzetisport.hu/teli_sportok/meg-tobb-feny-a-vilagossagban-egy-szebb-vilagert-2558691

„Nekem a fényképezés egy kicsit extrém sport is” - a Transindex.ro portálról

Ilyés Zalánra érdemes figyelni, és ezt nem csak mi mondjuk, hanem egy nemzetközi fotóverseny zsűrije is.

Dicséretet kapott a székelyudvarhelyi, jelenleg Kolozsváron tanuló Ilyés Zalán a Sony World Photograpy Awards nyílt versenyében, portré kategóriában. Csak azért, hogy nagyságrendileg tisztában legyünk az arányokkal, az idei fotóversenyre 183 országból összesen több mint 227 ezer nevezés érkezett. A dicséret nagyjából már azt jelenti, hogy a

Szabadság napilapnak fotósként is besegítő Zalán képeire mindenképp érdemes figyelni. Ezt tesszük most, vele beszélgettünk:

Hogyan lettél fotós? – Én nem tartom magam fotósnak. Nem vagyok attól még művész, amiért van egy fényképezőgépem, és azt sem írom oda az oldalamon a nevem után, hogy photography.

De attól még van lájkolós Facebook-oldalad? – Azért van, hogy valahová feltegyem a képeimet, és nem azért, hogy pénzt keressek belőle. De visszatérve a kérdésedre, én egészen korán elkezdtem a művészetekkel foglalkozni. Ötödiktől már a székelyudvarhelyi Palló Imre Művészeti Líceumba jártam, festészet szakon tanultam. Meg is lepődtek a tanárain, amikor bejelentettem, többet nem akarok festeni, és valami teljesen mást szeretnék tanulni.

Tizedikben eldöntöttem, hogy akkor filmrendező leszek, megyek Hollywoodba, és minden nagyon szuper lesz. Aztán eljöttem a Sapientiára, és rájöttem, hogy nem akarok filmrendező lenni. Sok embert kellene irányítani a forgatáson, és nem akarom én fogni a fejem, hogy senki nem csinálja azt, amit mondok. A Sapientiás forgatásokon művészet az embereket rávenni, hogy jöjjenek és csinálják a dolgukat. Így inkább olyan területet választottam, ahol csak magamat kell noszogassam.

Először eldöntöttem, hogy animátor leszek, de aztán ráébredtem, hogy bár nagyon szeretem az animációt, mert rajzolni is nagyon szeretek, de nincs türelmem 2-3 évet dolgozni egy-egy projekten. Elunnam. Így döntöttem el, hogy fényképezni fogok. Az első fényképezőgépemet még akkor vettem, amikor készültem az egyetemre. De csak másodéven kezdtem el úgy igazán fotózgatni, és most is úgy fotózgatok. Így lettem fotós. Ha jól láttam, akkor eddig két nagy projekted volt...

– Leginkább a nagyon spontán fényképezést szeretem. Kimegyek az utcára, és ott keresem meg a témákat. Ebből nem lehet nagy projekteket csinálni, inkább csak megörökítem, amit észreveszek. Tematikus sorozatom, amikor tényleg csak arra koncentráltam, valóban kettő volt: A munkás az utcán hever című, amiben főleg hajléktalanokat fotóztam, és a fogyatékos gyerekekről készített sorozatom. De nagyon sok ötletem van, hogy miket lehetne csinálni. A pénz és az ismeretség hiánya legtöbbször közbeszól. -

Például? – Elvetemült ötleteim vannak. Például szerettem volna börtönökben fotózni az államvizsgámhoz, a börtönök világát akartam megmutatni. Persze minisztériumi engedély kellett volna, így nem jött össze a dolog. Akartam menekülttáborokban fotózni, de oda sem lehet csak egy hátitáskával leruccanni. A szívemhez legközelebb a streetfotó áll, mert ott minden van. A kezdetektől megvolt benned a szociális érzékenység? – Van bennem undor a csupa szépet mutató világ iránt. Nagyon megvetem, hogy mindenhol csak azt nyomatják. Mindenhol kommersz, csilivili dolgok jönnek szembe. Amióta az utcán élő emberekkel foglalkozom, rájöttem, hogy nagyon sokan intézik el azzal, hogy a hajléktalan lusta, nem dolgozik. De nagyon sok embernek olyan kemény sztorija van, hogy könyveket lehetne írni róla. Például megismertem János bácsit, sorozatot is csináltam róla. Ott él a Iulius Mall mellett, ha elsétálsz mellette, akkor lehet, azt mondod, hogy itt van megint egy hajléktalan. Nagyon komoly sztori van a háta mögött. Hogyha belegondolok, lehet, még annyira sem tudtam volna szellemileg és lelkileg egyben maradni, mint ő, ha az velem történik meg. A feleségével ment székét vásárolni, amikor baleseteztek egy kamionnal. A kerekei becsípték a lábait, és térdből levágták. A feleségét a kamion odanyomta a falhoz, és ott halt meg a szeme előtt. Egy ilyen trauma után pedig nem akar már beilleszkedni vagy nem tud beilleszkedni az előző életébe. Amúgy lenne annyi pénze az öregnek, hogy házban éljen. Rokkantsnyugdíjas, és életvidám. Helyette a barátait tartja el a nyugdíjából. Azt mondta, hogy neki ez így teljesen jó. Üzletel mindenfélével, adja-veszi a hamisított órákat. Van egy kutyája, amit a kukából vett ki,

mert valaki zacskóval a fején bedobta. Azóta az a kutya védi meg a fosztogatóktól, akik verik és kirabolják a hajléktalanokat. És ez a kutya, akit megmentett, most őt menti meg. De mindenkinek van egy érdekes sztorija, amiért szeretem ezeket az embereket fotózni. Nem biztos, hogy átjön a képről az üzenet, de egy bizonyos empátiát kellene irántuk is érezni. Ne az legyen, hogy egyből elítélem, hanem tegyem fel a kérdést, hogy miért van ott. És vajon, ha én élném az életét, akkor jobb helyen lennék? Azt látom, hogy az ember, hogyha szerencséje van, akkor kivételes helyekre juthat el. Ha pedig egy kicsit szerencsétlenebb helyzetben van, akkor fejre is állhat, akkor sem fog előre jutni. Ha van befolyás, akkor úgy halad előre, mint a fene, ha nem, dolgozhat reggelről estig, és úgysem biztos, hogy elér annyit vele, mint a másik egy beszélgetéssel.

A fogyatékkal élő gyerekeket hogy fotóztad? Egyáltalán miért szeretted volna őket fotózni?

Azt már nem tudom, hogy honnan jött az ötlet. Azt tudom, hogy egy ismerősömmel beszélgettem, aki említette, hogy az egyik rokona, ismerőse egy ilyen otthonban dolgozik. Mondtam neki, mindenképpen szeretnék beszélni vele, hátha megengedik, hogy fotózzak náluk.

Nagyon kedvesek voltak, egy hetet tölthettem velük Udvarhelyen. Amikor először meglátogattam őket, még nem vittem fényképezőgépet, hanem csak megismerkedtem az ott dolgozókkal, bemutattak a gyerekeknek. Amúgy nem hiszem, hogy másnap emlékeztek rám, de egy hét után már tudták, hogy én vagyok a fotós bácsi. Mosolyogtak és kedvesek voltak, de nem sokat beszélgettem velük. Próbáltam háttérben maradni, inkább csak megfigyeltem. Ott voltam egész nap velük, de nem játszottunk vagy ilyesmi.

De te is nem a csillogó-villogó Hollywoodhoz szerettél volna tartozni? –

Igen, de folyamatosan változom. Ha most kimegyek az utcára, akkor csak azt látom, hogy minden plakátról tökéletes Colgate-mosollyal vigyorog szembe valaki. Az, hogy közben élnek olyan emberek, akiknek nincs, amit megenniük vagy nincs, ahol lehajtaniuk a fejüket, az teljesen háttérbe szorul. Szerintem a filmezés egy naiv álom volt. Amikor végeztem a líceumot, akkor még nagy ködben volt a fejem, tele álmokkal. Épp csak azt nem láttam, hogy ez mivel jár, hogyan kell csinálni. Hogyha az ember nem érzi azt, hogy szívvel és lélekkel szeretné csinálni, akkor nem érdemes erőltetni. Legalábbis nekem az nem működik. Lehet, hogy félnék vagyok, de nekem a fényképezés egy kicsit extrém sport is, hogy ne verjenek meg. Az államvizsga fotózás közben oda is jött hozzám egy csávó, hogy mit fotózok. Van egy kis izgalom benne. De én szeretem az extrém sportokat.

Gondolsz arra, hogy talán mégis kellene filmezni? –

Számomra sokkal könnyebb kifejezési mód az, hogy egyetlen egy képben látom az egész történetet, mint hosszan gondolkodni azon, hogyan következnek egymás után a jelenetek, illetve hogyan illesztem őket össze. Lehet, arra törekszem, hogy minél egyszerűbb legyen nekem, ne terheljem magam nagyon. Így sokkal könnyebb nekem kommunikálni.

Miért nem érdekelnek a színek? –

Úgye festészetet végeztem, és amikor festettem, eszméletlen színeket használtam, nagyon szurreális színekben gondolkodtam. Ahogy áttértem a fotózásra, utánaolvastam a történetének. Megnéztem, hogy kik voltak a nagyok, és egyszerűen leragadtam a fekete-fehér fotózás korszakánál. Mostanáig azok a kedvenceim, akik fekete-fehérben kezdték el, és abban alkottak igazán nagyot. Színesben lehet, hogy nehezebb. Én legalábbis sokkal nehezebben koncentrálok színesben a témára, mert akkor nem látom olyan tisztán. Ha a háttérben van egy

vörös folt, akkor lehet, hogy már arra figyelek. Így olyan, mintha rajzolnék, amit mindig is nagyon szerettem. Így egyszerűbb, gyorsabb és részletesebb. Mondjuk a Szabadságnak készítetek színes képeket is, akkor legalább gyakorolok.

A film és digitális felvétel közül is inkább a klasszikusat választod? –

Amikor filmre fotózok, tudom, hogy 36 kockám van, és azt be kell osztanom. Kétszer is meggondolom, hogy mit fényképezek le. De ne úgy képzeld, hogy van időm vacillálni, mert akkor lekéstem a pillanatot. Tizedmásodpercek alatt kell dönteni, zsigerből kell érezni. Nagyon szeretem ezt, mert tétje van. Amikor filmre fotózok, akkor nagyon-nagyon kell figyeljek, hogy mit és hogyan fényképezek. A fokozott figyelem pedig segít abban is, hogy jobban elkapd a fontos pillanatot. Például a március 15-i ünnepségeken fotóztam a Szabadságnak, és legalább 1000 képet csináltam. Bármit lefényképeztem, amiről azt gondoltam, hogy talán jó lesz. Ha filmes géppel megyek, akkor valószínűleg 100 képet csinállok, három tekercset használok el. De azok valószínűleg sokkal jobbak lettek volna, mer nem csak rohángálok, hanem tényleg csak a legeslegjobbat próbálom kihozni magamból. És ez mindig olyan, mint a karácsony. Van abban egyfajta felfokozott várakozás, amikor elkészíted a képeket, majd elmész előhívatni. És amikor meglátod, az nagyon-nagyon jó érzés. Nagyon szeretnék filmre fotózni, de úgy, hogy van egy profi-profi gépem. Amiről tudom, hogy most vettem, és nem az van, hogy valahol az oroszoknál ezelőtt 50 évvel összerakták, és ma még működik, de holnap már nem. Attól függően, hogy milyen kedve van. Már tönkretette az egyik sorozatomat egy régi fényképezőgép, az fekete karácsony volt számomra.

Folyamatosan arról beszélsz, hogy még gyakorolnod kell, még tanulod. Nagyon maximalista vagy? –

A tökéletes soha nem jön teljesen össze, de mindig hajszolom. Lehet, hogy van olyan, aki profinak érzi magát, de én nem. Majd, ha megjelenik legalább 10 albumom, és nem csak 2 olyan kiállításom volt, amit én hoztam össze. Most még biztosan nem vagyok olyan szinten, hogy kiálljak, és azt mondjam: fotográfus vagyok, és mindenki csókolomot köszön ezután.

Az ilyen visszajelzések hogyan befolyásolnak? –

Nagyon megfoghatatlan számomra, hogy beválogatták a képeimet. Nem érzek semmi mást, nem változott meg bennem semmi. Nem érzem, hogy tegnap még nem voltam olyan jó fotós, de azzal, hogy beválogattak, akkor most már profi vagyok. Szerintem az a jó egy alkotó embernek, ha nagyon alázatos a munkában. Nem szeretnék bármikor is nagyon elszállni, nem is hiszem, hogy el fogok. Persze lehet, hogy akik látnak az utcán, azt mondják, ha ez az ember szerény, akkor én vagyok a pápa. De ők nem ismernek. Egyébként ha valaki nagyon leblamálja a képeimet, akkor az sokkal jobban megvisel, mint ha valaki dicséri őket. Egy negatív kritikát sokkal súlyosabban élek meg, mint tíz pozitívat. De próbálok mindig a negatív kritikákból építkezni, hogy mit nem vettem észre, amikor fényképeztem.

Meg lehet így élni a fotózásból? Hogyan képzeled el 5-10 év múlva a jövődet? –

Az egyik tanárom azt mondta, hogy ebből baromira nem lehet így megélni, de ha befutok, akkor kurva gazdag leszek. Megbecsült dokumentarista fotós szeretnék lenni, abból megélni. De 3 év alatt teljesen más irányba ment az életem, mint terveztem, lehet, hogy 10 év múlva asztronauta leszek. Persze valószínűbb a fotós. Nem szeretem a cukormázos világot. Csak a pénzért nem csinálnám, mert ennyi erővel akkor lehetnék prostituált is, inkább még csóróskodom. Most tudatosan törekszem arra, hogy egy irányba menjek előre, jó dokumentarista szociófotós és riportfotós legyen belőlem. Nem akarok keresztutakat csinálni, hogy megszedjem magam pénzzel. Inkább megyek előre, hogyha nehezebben is, de csinálom. Amúgy sem az a tervem, hogy Lamborghinivel járjak mindenhová, csak normális életszínvonalat szeretnék. - [a Transindex.ro portálról](http://multikult.transindex.ro/?cikk=26526)

forrás: <http://multikult.transindex.ro/?cikk=26526>

A Down-világnap üzenete: a különbségek elmosódnak

Kisari Károly, Seszták Oszkár, Pázmán Viktória, Kovács Károly és Hanusi Péter az adományátadással egybekötött világnapi megnyitón

- © Fotó: egyesület

Nyíregyháza – Csodavár TanácsadóPontok segítik a Mátészalkán és térségében élő gyermekek fejlesztését.

Van egy hely Nyíregyházán, ahol a gyerekeket minden nap csoda várja. A Down Egyesület Csodavárában fejlesztésre szoruló gyerkőcök és ép társaik mesés környezetben játszhatnak együtt, folyamatosan bizonyítva az egyesület hitvallását és a Down-szindróma világnapjához kapcsolt mottójukat: A különbség kisebb, mint gondolnád.

Elfogadóbb társadalom

– A Down-szindrómát a 21-es számú kromoszóma triplázódó osztódása okozza, ezért is választották több mint egy évtizeddel ezelőtt a világnap dátumának március 21-ét. A 21-e a 21. kromoszómát jelöli, az év harmadik hónapja pedig a 21-es triszómiára utal. A világnap célja felhívni a figyelmet a genetikai eltérésre és annak elfogadására – mondta Kisari Károly, az egyesület elnöke. A világnap alkalmat ad arra is, hogy a különbségek elmosódására, a korai fejlesztés fontosságára felhívjuk a figyelmet.

A világnap és Down-hét megnyitóján, hétfőn délelőtt a Csodavárban Kisari Károly arról is beszámolt: az idei év kiemelkedő eseménye lesz, hogy a tervek szerint ősszel Budapesten is megnyitják a Csodavár Fejlesztőházat, mert nagyon fontos, hogy a korai fejlesztéshez minden downos és egyéb értelmi lemaradással, fogyatékkal élő hozzájuthasson. Magyarországon évente 100–150 baba születik kromoszóma-rendellenességgel.

A rendezvény fővédnöke, Seszták Oszkár, a megyei közgyűlés elnöke hozzátette: az egyesület munkája példaértékű, segítségükkel a megyében élő, Down-szindrómás gyermekeket nevelő családok nem maradnak egyedül a problémáikkal.

– Nagyon fontos, hogy a többségi társadalom tagjai minél fiatalabb korban találkozzanak mozgássérült, értelmi fejlődésükben eltérő társaikkal. Az egyesület munkájának köszönhető, hogy ma a társadalom elfogadóbb a Down-szindrómásokkal szemben, s egyre több család dönt úgy, vállalja sérült gyermeke nevelését. A korai fejlesztéssel a Csodavár nagyon sokat tesz azért, hogy a gyermekek teljesebb életet élhessenek.

Pázmán Viktória, a Csodavár vezetője és fejlesztő gyógypedagógusa elmondta: a Down-szindróma világnapján és egész héten óvodai és iskolai csoportokat fogadnak.

Látni és megérteni

– A célunk, hogy az ép gyerekek találkozzanak mássággal élő társaikkal, lássák, tudják és megértsék, milyen az, ha valaki tőlük eltérően fejlődik, ezért nem csupán a Down-szindrómára hívjuk fel a figyelmet, hanem együttműködünk a vakok megyei egyesületével és a Mozgássérült Emberek Rehabilitációs Központjával. A gyerekek az érzékenyítő foglalkozásokon kipróbálhatják, milyen az, ha nem lát az ember vagy kerekesszékre kényszerül – fogalmazott Pázmán Viktória.
Jelentős adomány a tanácsadópontra

A világnap kiváló apropó volt arra, hogy az egyesület és a mátészalkai Eszat Kft. között kötött megállapodást megújítsák. A cég másfél millió forintot adományoz olyan tanácsadópontok létrehozására, melyek a Mátészalkán és térségében élő 5 éves kor alatti gyermekek fejlesztését szolgálják majd. Kovács Károly ügyvezető hangsúlyozta, örömmel álltak a kezdeményezés mellé és segítik a tanácsadópontok működését.

Hanusi Péter, Mátészalka polgármestere a köszönet mellett arról is szólt, hogy a Csodavár munkatársai a 2015/16-os időszakban 62 gyermeket vizsgáltak meg, s kiderült, több mint 20 gyermeknek van szüksége fejlesztésre. A szakemberek tanácsai a családoknak nagyon nagy segítséget jelentenek. A megfelelő ellátás segíti a gyermekek integrációját, hiánypótló a Csodavár TanácsadóPontok munkája – mondta.

forrás: <http://www.szon.hu/a-down-vilagnap-uzenete-a-kulonbsegek-elmosodnak/3417434>

KÁR A TENGERT EMLEGETNI – ÉP ÉS SÉRÜLT ALKOTÓK MUTATTÁK BE LORCA DARABJÁT

Ép és sérült színházi alkotók közössége a call17 társulat, akik nemrég mutatták be első előadásukat Kár a tengert emlegetni címmel Federico García Lorca műve alapján.

Röviden a társulatról:

A call17 társulat 2016 augusztusában alakult, közösségvállaláson és együttműködésen alapuló színházi formáció. A tagok nagy része folyamatosan, rendszeresen dolgozik színházi és filmprodukciókban, ugyanakkor a társulatnak sérült (vak, gyengénlátó és mozgássérült), amatőr tagjai is vannak. Mindannyian e tudatosan vállalt, választott sokszínűségük tanítványai. Nem “érzékenyítik” egymást: együtt dolgoznak. Saját és közös élményeik, hiányaik, a környezet frusztráló drámaisága és annak megélt líraisága teremtik meg García Lorcával és egymással a közösséget. Ez az azonosság jelenti számukra a darab aktualitását, adja alaphelyzetét, s jelenik meg az előadásban is.

call17 társulat: Kár a tengert emlegetni (fotó: Kővágó Nagy Imre)

Ajánló a darab elé:

Federico García Lorca *Öt év múlva c.* darabját 1931-ben írta. Öt év múlva kivégezték. Holttestét azóta sem találják. A *Kár a tengert emlegetni* 90 percbe sűríti a szerelmének beteljesülését váró főhős 5 évét, s ezzel együtt azt a permanensen fenyegető hamisságot, értelmetlenséget, frusztrációt, melyben Lorca s a mi évtizedeink is folyamatosan bagatellizálódnak, válnak hiábavalóvá, melybe torkollnak.

Hogyan élhető, hogyan élhető túl önámítással, öncsalással 5 évnyi létrontó idő? Mikor kezdődött, hol a vége? Vagy elkerülhetetlenül előbb jössz Te, aztán jönnek a többiek? Valójában mire várunk? Miben hiszünk? Egyedül már csak a várakozásban? Mert a napi látszatokból, játszmákból, önigazolásokból, illúziókból, halogatásokból úton-útfélen épített magán(kártya)várak gyorsan élhetetlenné, lakhatatlanná válnak. Az önvaló helyén pedig tenyészik a kreált ego, terjeng a nihil. “Nyerítés lehattél volna, s nem lettél, mert alvó tó vagy (...), melyben ez a ruha széjjelrothad.

Lorca korai színművei mindegyikét bemutathatatlannak, előadhatatlannak nevezte (“teatro irrepresentable”, “teatro imposible”). Magyarországon 62 év alatt mindössze háromszor tűzték műsorra színházak, társulatok az *Así que pasen cinco años*-t. A call17 társulat premierjére március 8-án került sor a Bakelit Multi Art Centerben.

Nacsa Lilla Daniella rendező az előadásról:

A pályakezdés három éve alatt fogalmazódott meg néhányunkban, hogy önálló produkciót hozzunk létre. Olyan előadást szerettünk volna, amely műhelymunkaszerűen kíváncsi, ahol szabadon, saját munkamódszerekkel dolgozhatunk, folyamatosan és egyenlő felekként tanulva egymástól. Kifejezetten ehhez kerestünk társakat, s kiderült, ez az igény és ambíció nemcsak bennünk volt erős és aktuális. (...) Nem kifejezett célunk a nézők érzékenyítése, de elkerülhetetlen, s tapasztalataink szerint a nézők sem tudják kivonni magukat alóla. Számomra értelmetlen az elkülönítés, hisz teljesen természetes, hogy sérült és ép gyerekek együtt, egymásra utalva nőnek fel, ismerve a saját és a másik erőit, hiányosságait. Mint minden, ez is csak akkor válik problematikusá, amikor formalizált (és mondvacsinált) rendszerek erőszakolódna a közösségekre, az életre. Vagyis amikor egy személytelen, lélek- és szellemtelen, saját célú közvetítő furakszik be az emberek közé. A mi generációnk pedig már egész közvetítő hálózatokban vergődik. (...) A csapat abszolút heterogén. Profi színészek, színházasok, fél-amatőrök, amatőrök, épek és sérültek együtt. Olyanok is szerepelnek előadásunkban, akiknek eddig semmiféle színpadi tapasztalata nem volt. Egy ilyen közös munka folyamatosan és sokrétűen inspirál: a színházból érkezőknek teljesen új ez a helyzet, ezáltal új nézőpontokat ad, sajátos felelősséget és szabadságot hoz létre, az élet más területeiről érkezőknek pedig éppen a színpadi közeg teremődik meg.” (szinhaz.hu)

forrás: <https://szinhaz.org/csak-szinhaz/csak-szinhaz-budapest/2017/03/21/kar-tengert-emlegetni-ep-es-serult-alkotok-mutattak-lorca-darabjat/>

Hetvenkét fogyatékkal élő Vas megyei embert helyeznének el családiasabb környezetben

Hetvenkét mozgássérült, látássérült és értelmi fogyatékkal élő ember számára alakítanának ki a jelenlegi intézményi keretknél családiasabb elhelyezést Szombathelyen, illetve a vasi megyeszékhelyhez közeli Táplánszentkereszten - ismertette hétfőn a vasi községben tartott lakossági fórumon a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság Vas Megyei Kirendeltségének igazgatója.

Huszár Lilla elmondta: elképzeléseik szerint hat, egyenként kétszáz négyzetméteres, amerikai konyhás, hat hálószobás családi házat építenének 630 millió forintos pályázati támogatásból; kettőt Szombathelyen, négyet pedig Táplánszentkereszten, a Vas Megyei Idősek Otthona kastélykertjében.

A fejlesztéssel a szombathelyi Vas Megyei Szakosított Szociális Intézet valamennyi fogyatékkal élő lakójának életfeltételei javulhatnak, számukra olyan ellátás nyújtható, amely jobban megfelel az Európai Unió által támasztott követelményeknek - hangsúlyozta az igazgató.

Hozzátette: a Táplánszentkereszten felépíteni tervezett négy házban 28 látássérült és 20

mozgássérült lakhatását oldanák meg, de 2018 végéig megépülne terveik szerint egy szolgáltatóház is, amelyben a bentlakók nappali ellátását és foglalkoztatását is megoldanák.

A beruházással 8-10 új munkahelyet teremtenek, idős gondozókra, ápolókra lesz szükségük, akiknek képzésére is lehetőség nyílik.

forrás:

http://webradio.hu/hirek/belfold/hetvenket_fogyatekkal_elo_vas_megyei_embert_helyeznenek_el_csaladiasabb_kornyezetben

Kiválasztották a kerekesszékes szépségverseny döntőseit

A Miss Spinner 2017 kerekesszékes szépségverseny döntőjét április 8-án rendezik, mi pedig mutatunk pár képet a válogatóról!

Négy tagú zsűri választotta ki a Miss Spinner nemzetközi kerekesszékes szépségverseny döntőseit. Az előválogatón a zsűrinek rengeteg jelentkező közül kellett kiválogatnia a nyolc legjobbat, akik között van joghallgató, családanya és kézművesmester is.

Az zsűri tagjai több kritériumot is figyelembe vettek a legjobb nyolc hölgy kiválasztásánál. Ilyen volt a megjelenés, a kisugárzás és kommunikációs készség, de fontos szempont volt az is, hogy a versenyző hölgyek mihez kezdenének a királynő titulussal. Az április 8-ai döntő győztese

NAGYKÖVETKÉNT FOGJA KÉPVISELNI A KEREKESSZÉKES EMBEREKET.

De az lesz a legjobb, ha mutatunk néhány képet is a jó hangulatú válogatóról.

forrás: <http://reset.hu/2017/03/21/kivalasztottak-a-kerekesszekes-szepsegyverseny-dontoseit/>

Kerekes székes vívás: kilenc magyar érem az olaszországi vk-n

Kilenc érmet – három aranyat, négy ezüstöt és két bronzot – nyertek a magyarok a kerekes székes vívók olaszországi világkupaversenyén, Pisában.

Győzött a női törözők között Dani Gyöngyi (B kategória), férfi törben Osváth Richárd (A), valamint az Osváth, Göttlinger Dániel, Tarjányi István, Zsolnai Sándor összeállítású kardcsapat. Nemcsik Zsolt szövetségi kapitány tájékoztatása szerint utóbbi történelmi siker volt, mert a kardcsapat korábban még a legjobb négy közé sem jutott be világkupaversenyen.

Másodikként végzett párbajtőrben Veres Amarilla (A), kardban Tarjányi István (B) és Hajmási Éva (A), valamint törben Krajnyák Zsuzsa (A), és utóbbi szerzett egy bronzérmét is párbajtőrben. Ugyancsak harmadik lett Mató Gyula (A) párbajtőrben.

forrás: http://www.nemzetisport.hu/egyeb_egyeni/kerekesszekes-vivas-kilenc-magyar-erem-az-olaszorszagi-vk-n-2558579

JÓTÉKONYSÁGI AUKCIÓ A KÜLÖNLEGES GYERMEKEKÉRT

A Budapesti Korai Fejlesztő Központ hirdetett jótékonyági aukciót 2017. március 24-re, melynek célja a Központ épületének bővítése, teljes körű korszerűsítése. Az aukciós esten a résztvevők felajánlásokkal segíthetnek az intézménynek. A rendezvény fővédnöke Novák Katalin, család- és ifjúságügyért, illetve nemzetközi ügyekért felelős államtitkár.

A Budapesti Korai Fejlesztő Központ immár 25 éve évente 500 eltérő fejlődésű, fogyatékos, koraszülött, és autizmussal élő kisgyermeknek és családjaiknak nyújt komplex diagnosztikai és egyénre szabott terápiás szolgáltatásokat két budapesti épületben. Évről-évre egyre több család keresi fel intézményüket, de sajnos az épületek kapacitásából és állapotából adódóan sok esetben nem tudnak időben segítséget nyújtani. Ezért most a Központ budai épületének bővítését és teljes körű korszerűsítését tűzte ki célul. A 2017-re tervezett felújítás várhatóan közel 400 millió forintba kerül majd, és e forrás előteremtése érdekében munkatársaik minden lehetőséget megragadnak: pályázatokat írnak, céges adományok érdekében vállalati adományozókat keresnek fel, jótékonyági eseményeket szerveznek.

A felújítás szükségességéről és az intézmény tevékenységéről videó is készült:

videó: <https://youtu.be/bitowOarTXM>

Az aukcióra 2017. március 24-én, 18 órakor kerül sor a Budapest Music Centerben (1093 Budapest, Mátyás utca 8.). Az est házigazdája Fenyvesi Zoltán. Koncertet ad Barabás Lőrinc trombitaművész. Az est fővédnöke Novák Katalin Család- és ifjúságügyért, illetve nemzetközi ügyekért felelős államtitkár.

forrás: <http://csalad.hu/2017/03/21/jotekonysagi-aukcio-a-kulonleges-gyermekekert/?f=hk>

Pályázat indul a Fogyatékoság-barát Munkahely elismerésre

Fogyatékoság-barát Munkahely elismerésre bármelyik nyílt munkaerő-piaci munkáltató jelentkezhet az üzleti szférából, a közszférából és a non-profit szervezetek köréből egyaránt 2017.április 30-ig.

A Salva Vita Alapítvány 2010-ben vezette be a Fogyatékoság-barát Munkahely elismerést azzal a céllal, hogy az álláskereső fogyatékos emberek és a foglalkoztatásukra nyitott munkáltatók egymásra találását támogassa.

A 2017-es [toborzó videó](#).

Kis-, közép és nagyvállalatok egyaránt lehetnek Fogyatékoság-barát munkahelyek. A logó, mely a vállalat külső és belső kommunikációjában egyaránt felhasználható egyrészt azt üzeni, hogy a munkáltató örömmel fogadja a fogyatékos álláskereső emberek jelentkezését és elkötelezett a már foglalkoztatott fogyatékos munkavállalók irányába is, másrészt nyilvánvalóvá teszi, hogy a szervezet kiemelt figyelmet fordít az esélyegyenlőségi szempontokra, mely elkötelezettség növelheti a cég presztízsét, illetve a szervezet CSR tevékenységébe is beépíthető.

A Fogyatékoság-barát Munkahely elismeréssel kapcsolatos információk: www.fbm.hu. Itt letölthető a jelentkezési lap és a részletes útmutató is. További kérdésekkel keresse a program vezetőjét, Eldin Adélt: +36-1-323-1256; +36-70-398-5029.

forrás: <https://www.hrportal.hu/hr/palyazat-indul-a-fogyatekossag-barat-munkahely-elismeresre-20170321.html>

72 fogyatékkal élő Vas megyeit helyeznének el családiasabb környezetben

Mozgássérült, látássérült és értelmi fogyatékkal élők számára alakítanának ki barátságosabb környezetet Táplánszentkereszten.

Huszár Lilla, a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság Vas Megyei Kirendeltségének igazgatója elmondta: elképzeléseik szerint hat, egyenként kétszáz négyzetméteres, amerikai konyhás, hat hálósobás családi házat építenének 630 millió forintos pályázati támogatásból; kettőt Szombathelyen, négyet pedig Táplánszentkereszten, a Vas Megyei Idősek Otthona kastélykertjében.

A fejlesztéssel a szombathelyi Vas Megyei Szakosított Szociális Intézet valamennyi fogyatékkal élő lakójának életfeltételei javulhatnak, számukra olyan ellátás nyújtható, amely jobban megfelel az Európai Unió által támasztott követelményeknek - hangsúlyozta az igazgató.

Hozzátette: a Táplánszentkereszten felépíteni tervezett négy házban 28 látássérült és 20 mozgássérült lakhatását oldanák meg, de 2018 végéig megépülne terveik szerint egy szolgáltatóház is, amelyben a bentlakók nappali ellátását és foglalkoztatását is megoldanák.

A beruházással 8-10 új munkahelyet teremtenek, idősgondozókra, ápolókra lesz szükségük, akiknek képzésére is lehetőség nyílik.

forrás: http://www.nyugat.hu/tartalom/cikk/fogyatekkal_elo_vas_megyeit_taplanszentkereszt

Őszinte népnevelő cetlit kapott a tilosban álló autós

Ezt az üzenetet olvasva biztos elsüllyed szégyenében a Volkswagen Golf sofőrje, aki egy mozgássérült parkolót foglalt el jogtalanul.

Egyre több az olyan autós, gyalogos, polgár, aki úgy érzi, nem hagyhatja szó nélkül az általa felfedezett szabálytalanságot. Büntetési jog híján cetlis figyelmeztetést hagynak, személyiségtől függő hangnemben. Ebben az esetben egy igazi tanító jellegű üzenet várta a tilosban parkoló sofőrt.

forrás: <http://www.vezess.hu/vezetunk/2017/03/20/oszinte-nepnevelo-cetlit-kapott-a-tilosban-allo-autos/>

VIDEÓ HÍREK, TUDÓSÍTÁSOK

www.meosz.hu

Videóink rovatában